

Ἡ μητέρα μου (Γέρων Τανάσε Πετρώνιος, Ἱερομόναχος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Σ' ὅλη τήν ζωή της ζοῦσε μιά βαθειά πνευματική ζωή. Στίς ἑορτές συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια, ἀκόμη καί στίς μικρότερες. Βέβαια δέν γνώριζε ἀπό βιβλία, εἶχε διάκρισι καί διαίσθησι, δέν ἐγνώριζε ἀπό ἑορταστικούς κύκλους καί ὅμως συμμετεῖχε σ' ὅλες τίς ἑορτές, στίς νηστεῖες καί στά ἐτήσια μνημόσυνα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλανθάστως.

Ἡ ἐλεημοσύνη της ἦτο ἡ βασική της φροντίδα σχεδόν σέ καθημερινή βάσι. Τούς ξένους τούς καλοῦσε ἀπό τόν δρόμο, τούς φιλοξενοῦσε σπίτι μας καί τούς ἀνέπαυε. Ποτέ δέν ἀνεχώρησε ἕστω καί ἕνας πτωχός ἀπό τό σπίτι μας μέ ἀδειανά τά χέρια.

Ὁ πατέρας μου τήν ὠνείδιζε ἐνίοτε, διότι εἶχε σέ μεγάλο βαθμό ἀνοικτά τά χέρια της.

Στά μνημόσυνα τῶν νεκρῶν συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια. Κάθε Σάββατον πρῶτῃ ἔδινε ξεχωριστή ἐλεημοσύνη γιά τούς κοιμηθέντες: Μία λεκάνη γάλα ἢ φαγητό καί

νερό πού μετέφερε ή ίδια γιά τούς γείτονες. Κατόπιν άσχολεΐτο μέ τήν καθαριότητα τών ρούχων γιά τήν έπομένη ήμέρα καί στήν συνέχεια έμαγεΐρευε τό φαγητό γιά τό τραπέζι τής Κυριακής, μετά τήν Θεία Λειτουργία, διότι τήν Κυριακή ούδέποτε έμαγεΐρευε.

Όταν κτυπούσε ή καμπάνα τοῦ έσπερινοῦ, όλες οι δουλειές γιά τήν αύριανή ήμέρα είχαν τελειώσει καί έτσι άρχισε τήν ήμέρα τής Κυριακής. Τό πρωί τής Κυριακής έφορούσαμε όλοι τά καθαρά μας ρούχα καί έσώρουχα καί έπηγαΐναμε στήν έκκλησία.

Ό πατέρας μας σηκωνόταν πολύ πρωί, άφοῦ έκανε τήν προσευχή του, μετά έδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ από τό Ώρολόγιο καί κατόπιν έδιάβαζε περικοπές από τήν Καινή Διαθήκη. Όταν άναχωρούσαμε γιά τήν έκκλησία, πρώτα έζητούσαμε συγγνώμη οι μέν από τούς δέ: «Συγχωρέστε», καί «ό Θεός νά σε συγχωρέση!» Αυτό συνέβαινε όχι μόνο μεταξύ μας, μέ τούς ανθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μας, αλλά καί μέ τούς γείτονες.

Τίς νηστεΐες-τίς τρεΐς ήμέρες τής έβδομάδος Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή, καθώς καί τίς μεγάλες νηστεΐες τίς κρατοῦσε μέ πολλή εὐλάβεια καί ακρίβεια, καθώς καί τά μικρά παιδιά, έστω καί νά ήσαν άρρωστα. Ή Μεγάλη Τεσσαρακοστή ήτο ένα γεγονός σημαντικό στήν χριστιανική ζωή όλων μας. Εΐχαμε σκευή διατηρημένα μόνο γι' αυτόν τόν καιρό: όπως λεκάνες, πιάτα καί κουτάλια. Τό Πάσχα καί τά Χριστούγεννα οι γιορτές στά χωριά μας διακοῦσαν πολλές ήμέρες.

Ή μητέρα μου ήτο μία άνεπανάληπτη νοικοκυρά. Αὐτή έραβε, ύφαινε στόν άργαλειό, έπλεκε. Μας έκανε ή ίδια όλα τά ένδύματά μας: Ύποκάμισα, παλτά, γελέκια, ζακέτες, καθώς καί βελέντζες καί άλλα σκεπάσματα γιά τά κρεβάτια μας. Έμεγάλωσε όκτώ παιδιά, έξι κορίτσια καί δύο άγόρια καί μας άνέθρεψε όλα μέ τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, μέ σεβασμό άπέναντι στους ανθρώπους καί μέ τιμή. Δέν λυπόταν νά μας δέρνη κιόλας, όταν χαλούσαμε τήν τάξι τοῦ «κοινοβίου» της.

Εὐλάβεια, πίστις, έκπλήρωσις τών χριστιανικῶν μας παραδοσιακῶν καθηκόντων μας είχαν γίνει φυσική συνήθεια. Έπήγαζαν μέσα από τήν ύπαρξί της. Όμοίως ή άγάπη της γιά τόν Θεό, ή καλωσύνη, ή μετριοφροσύνη της...

Κάποτε, όταν εὐρέθηκα στό καταφύγιο τής πόλεως Μπροστένι, έπήγα μία έπίσκεψη καί νά μείνω τό Άγιο Πάσχα στό σπίτι μας, καί θυμήθηκα τίς χριστιανικές μας συνήθειες τίς όποιες δέν είδα πάλι από τήν παιδική μου ήλικία. Ήμπόρεσα νά συνομιλήσω μαζί της καί κατάλαβα τότε πόσο βαθιά ήτο ή χριστιανική της ζωή.

Τήν Μεγάλη Πέμπτη άναχώρησε τό πρωί από τό σπίτι, καί όταν επέστρεψε καί τήν έρώτησα, έμαθα μέ μεγάλη μου έκπληξι ότι είχε πάει σε μία άσθενή γειτόνισσα νά

τῆς κάνη ἕνα δῶρο, νά τῆς πλύνη τά πόδια εἰς ἀνάμνησιν τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἰησοῦ μας πρό τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. «Ὁ Κύριος νά πλύνη τά πόδια τῶν Μαθητῶν Του κι ἐγώ νά μή κάνω τίποτε γι' Αὐτόν; Μοῦ ἀπήντησε. Ἔκαμα κι ἐγώ κάτι παρόμοιο. Ἐπλυνα τά πόδια τῆς Μαρίας τοῦ Γαβριήλ, ἡ ὁποία εἶναι ἄρρωστη στό κρεβάτι καί τῆς ἐφόρεσα ἕνα ζευγάρι κάλτσες ἀπό τίς δικές μας καινούργιες».

Τήν Μεγάλη Παρασκευή ἦτο ὅλη τήν ἡμέρα μέ τά μάτια της δακρυσμένα. «ὅταν σκέπτομαι, μοῦ ἔλεγε, πόσα ὑπέφερε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός γιά ἐμάς, μοῦ ἔρχεται νά κλαίω καί νά στενάζω ἀπό πόνο».

Τό Μέγα Σάββατο, ὅταν ἐμεῖς ἐθαυμάζαμε τά τσουρέκια καί τά κουλούρια πού μᾶς παρεσκεύαζε γιά τό Πάσχα, αὐτή μᾶς ἔλεγε: «Τά ἔκαμα τόσο ὠραῖα ὄχι γιά νά τά εὐχαριστηθῆτε τρώγοντάς τα, διότι δέν μοῦ ἔρχεται οὔτε νά ἀγγίξω, ἀλλά τά ἔκανα ἔτσι πρῶτα γιά τήν δόξα τοῦ Κυρίου μας, πού αὔριο ἀνασταίνεται».

Μετάφρασις – Ἐπιμέλεια

Ἰγὸ Ἀδελφῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Ἁγίου Ὁρους Ἰθῶ 2002

Πηγή: agiazoni.gr